

Sustitsfag, gaaer over til at blive en offentlig Sag; hvorfor maa Lovforslaget ikke ogsaa omfatte de offentlige Politifager, som først maatte være behandlede ved de 4 Undersøggelsesretter, som § 1 omhandler? For det Første skal jeg bemærke, at jeg virkelig har ondt ved at indsee, hvad det er for Tilfælde, hvor en Sag først bringes for et Criminellammer, som den, der skal være Gjenstand for criminel Undersøgelse, og derefter fremtræder som offentlig Politifag. Jeg kan ikke let tænke mig et Tilfælde af den Natur. Det vil vel kunne træffe, men det er da ialtfald saa sjældent, at jeg i min lange Erfaring ogsaa i Dommerstillingen virkelig ikke kan finde noget Exempel derpaa. Men § 1 bestemmer, at de 2 Afdelinger, der saaledes oprettes, oprettes for at behandle offentlige Politifager. Der er ikke gjort nogen Indskrænkning med Hensyn til disse offentlige Politifager; altsaa de Sager, der ere offentlige Politifager, behandles ved de to Afdelinger, og § 4 giver ogsaa Bestemmelsen saaledes, at foruden de offentlige Politifager, der hidtil ere ansete som saadanne, skulde fremdeles ogsaa alle Sager, der staae i Forbindelse med Tilhold, givne af Politiet, og Misbrug af Politiets Myn- dighed behandles som offentlige Politifager. Der er altsaa fra denne Side, med Hensyn til Sagernes Bestaafenhed, ingen Mangel paa Conseqvents og ingen Uregelmæssighed tilstede i Lovudkastet. Den ærede Rigsbogsmand dvælede med stor Varme ved den Bestemmelse, hvorefter Behandlingen af de offentlige Politifager skal være offentlig og mundtlig. Jeg kan begribe, at man, naar der var Spørgsmaal om en stor Reform i Retspleien, om en omfattende Lov, som angik alle Sager, kunde stille den Fordring til Loven, at den skulde give veiledende Regler med Hensyn til Offentligheden og Mundtligheden, men her, hvor der alene er Tale om de offentlige Politifager, seer jeg ikke, hvorledes der i Grunden skulde kunne være Tale om i Loven at opstille et System for Offentlighed og Mundtlighed, eller at omtale alle de Detailbestemmelser, som maatte være fornødne, naar det gjaldt at gennemføre Sy- steinet i dets Heelhed. Jeg troer, at den ærede Rigsbogsmand vil være enig med mig i, at hvor Spørgsmaalet angaaer offentlige Politi-

fager, vil der for en Dommer, der ikke er blottet for Evne til at kunne tage rigtig fat paa en Sag, ikke behøves Instructioner om, hvorledes han, naar Proceduren er offentlig og mundtlig, skal lede Forhøret eller afhøre Vidnerne, eller hvorvidt han, som den ærede Rigsbogsmand bemærkede, kan blive staaende ved den Tilstaates egen Erklæring om at være skyldig. Det er jo Spørgsmaal, navnlig det sidste, der er saa væsentligt; hvorom den bestaaende Lovgivning allerede afgiver tilstrækkelig Veiledning. Det forekommer mig, at den ærede Rigsbogsmand særdeles stærkt dvælede ved, at der maatte dog være Spørgsmaal om en Neb- skrivning af Forklaringen og af hvad der ellers foregik i Sagen, til Protokollen. Ja, ganske vist her er ikke Spørgsmaal om at indføre Mundtlighed i en saadan Betydning, at der slet ikke skulde være Tale om nogen som helst Nebskrivning; der maa ved Siden af den mundt- lige Forhandling finde en Nebskrivning Sted af, hvad Dommeren finder saa væsentligt, at det er fornødent at bevare det som Grundlag for Sagens Paafjendelse; men naar Dommeren ikke er blottet for Skjøn og Evne til der at kunne gribe det Rette — og der hører sande- lig ikke meget til at kunne forholde sig rigtig i saa Henseende — saa vil der ikke deraf kunne opstaae nogen som helst Ulempe. Han skal paafjende Sagen, uden at der bliver Spørgsmaal om nogen Recapitulation deraf; det ligger i Bestemmelserne om selve Doms- affiggelsen. Sagen skal paafjendes i Reglen samme Dag, men Lovudkastet viser ogsaa, at har Behandlingen været i flere Retsdage, er der indrømmet længere Tid til Domsaffiggelsen. Der er i det Hele i Lovudkastet Intet, som efter min Overbeviisning er istand til at kunne fremkalde nogen Tvivl. De Bestemmelser, som indeholdes i det, ere beregnede paa at værne om den Tilstaate, idet man samtidig giver ham Afgang til at kunne faae Sagen paafjendt saa hurtigt som muligt, hvorved jeg dog skal be- mærke — forsaavidt den ærede Rigsbogsmand yttrede, at offentlige Politifager af en vis Art, som Løsgjængeri og Vekkerifager, skulde gaae ud til skriftlig Behandling og derefter paafjen- des af Dommeren — at der ikke er Tale om paa den Maade at paafjende Sager af den